

08.05.2020

Van Ton Westerhuis ontving ik de data omtrent afscheid en in gebruikneming van De Voorhof. Wat ik bijzonder attent van hem vind. Wij kennen elkaar goed. Ton en Ineke waren gemeenteleden van ons, ooit in Nunspeet. Hun huwelijk heb ik ook bevestigd. Ton was lid van de Stanley-stam van de "Nunspeetse Verkenners", bij welke stam ik *(zoals toen genoemd)* "Baas" was.

En wat De Voorhof zelf betreft: 50 jaar geleden alweer, was ik een van het kerkelijke drietal, dat dienst deed bij de inwijding daar van: Kardinaal Alfrink, als bisschop van Utrecht; ds. Smit namens de Hervormde Provinciale Kerkvergadering Gelderland; en ikzelf als voorzitter Deputaten Oecumene van de Gereformeerde classis Harderwijk.

Wij hebben daar leuke herinneringen aan. Die niet zozeer direct te maken hebben met de gemeente bij jullie. Maar anderzijds ook weer alles.

Mij was gevraagd, de voorbeden te verzorgen. Stapten wij na de viering de consistorie/sacristie binnen, kwam de lokale hervormde collega enthousiast op mij af. Ik had volgens hem "met macht" gebeden. Ik kende uiteraard de uitdrukking, maar dat ik die ooit nog eens op mijzelf toegepast mocht horen, was voor mij volstrekt nieuw, onverwacht, verrassend en onvergetelijk.

De dag werd besloten met een maaltijd. Mijn echtgenote was tafeldame van de kardinaal. Zij voerden een levendig gesprek, o.a. over tussenkerkelijke gevoeligheden. Zij vertelde hem, dat onze jongste dochter van toen omstreeks 10, toen zij met moeder en broer een avondviering bijwoonde, waarin onze vriend de Nunspeetse pastoor Van Rooy voorging, spontaan opstond om van hem, tot diens vermaak, de hostie te ontvangen. Het zat deze tienjarige al zolang dwars, dat zij -,toen,- in de eigen gereformeerde kerk het avondmaal nog niet mee mocht vieren. Zelf stond ik die avond op de kansel van de Grote Kerk in Zwolle. Jubelend kwam zij mij bij mijn thuiskomst tegemoet: bij "oom Willem" had zij wèl avondmaal mogen vieren!

De reactie van de kardinaal was opmerkelijk: Zo moet het ook gaan. Die dingen groeien plaatselijk. Vaak vragen de pastoors mij: "Mogen we dit, of mogen we dat!" Dan zeg ik: "Dit moet je mij niet vragen. Dan moet ik het officiële antwoord van Rome geven. Maar jullie zijn kerk-hiër."

Hetzelfde zei hij over de tweejaarlijkse leiders- en leidsters-bijeenkomsten toen, van Scouting Nederland op de Bestmenerberg bij Ommen. Meer dan duizend mensen in één grote avondmaal- / en eucharistieviering. "Daar zijn jullie zèlf de kerk."

En altijd wanneer deze dingen ter sprake komen, dan opnieuw herinneren wij elkaar aan de woorden van de kardinaal toen in Biddinghuizen. En wij vermoeden, dat die ook in deze tijd, een halve eeuw later, nog op hun plaats zouden zijn of van pas kunnen komen.

mvg ds. Jelke van Wattum

Aanvulling op voorgaande verhalen.

De betrokken kerkdienst van 50 jaar geleden was 'de laatste hand' aan de in gebruik name door de drie kerken. Toen nog wel. Ik heb me laten vertellen dat langzamerhand in het na-Alfrinkse tijdperk de onderlinge liefde is bekoeld. Ik weet niet hoe. Eyck-hout is ook wat harder...

Mijn vrouw was vriendin en collega van Katy van Woerden-Maris in voormalig ziekenhuis Eudokia in R'dam [waar ik na 14 mei 1940, bommen op Rotterdam], als tienjarige drieëneen halve maand heb moeten bivakkeren. Wij ontmoetten elkaar 1955/1956 bij Katy en Jan thuis, op hun toenmalige boerderij in Raamsdonksveer, in welke woning ik als afstuderend theoloog, vanuit mijn thuisbasis Breda, twee winters belijdeniscatechisatie gaf, wegens ruimtegebrek in het geref. kerkgebouw -en het vertrek van hun dominee naar Paramaribo.

Ikzelf kende Jan van uit de Geref. jeugdorganisaties Noordbrabant/ Limburg. Jan had de boerderij van zijn vader overgenomen, welke moest wijken voor bouwplannen van de gemeente. Vandaar vrij spoedig vestiging in Biddinghuizen. Onze kinderen zaten vanuit onze derde gemeente Nunspeet alle op college Nassau-Veluwe in Harderwijk, waar ikzelf ook nog een jaar 'godsdienst' heb gegeven.... [En in Dronten twee jaar catechese]. Ik preekte ook enkele malen in B.huizen [en in Dronten] En wij samen gingen enkele malen op koffiebezoek bij de Van Woerdens. Als voorz. classicale deputaten oecumene was ik mede-verantwoordelijk voor de kerkelijke gang van zaken in 'de polder' en heb ooit nog een naar kerkelijk zaakje in Dronten moeten oplossen. Gelukkig met goed gevolg. Om bepaalde reden tot grote vreugde van weer oud gemeentelid Kuipers uit Groningerland, mijn 1e gemeente, wiens zoon nu dominee is in Nunspeet. Kunt u het nog volgen??

Ooit vroeg bij een afscheid de speechende ouderling: "Was u ooit wel een avond thuis? Nou en of!

mvg JvW